

LEBĂDA

Autor: Cay Rademacher

Originaltitel: *Mörderischer Mistral. Ein Provence-Krimi mit Capitaine Roger Blanc*

Erste Auflage 2014

Copyright © 2014 DuMont Buchverlag, Köln

Alle Rechte sind dem Autor weltweit vorbehalten.

www.dumont-buchverlag.de

© 2022 by Editura Lebăda Neagră
pentru prezenta ediție în limba română

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

Credit foto copertă: © iStock.com/ventdusud

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopii fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RADEMACHER, CAY

Mistralul ucigaș: Căpitanul Roger Blanc în Provence: roman polițist /
Cay Rademacher; trad. din lb. germană de Ionuț Irimiea. - Iași: Lebăda
Neagră, 2022

ISBN 978-606-9623-07-7

I. Irimiea, Ionuț (trad.)

821.112.2

Cay Rademacher

MISTRALUL UCIGAȘ

Căpitanul Roger Blanc în Provence

Roman polițist

Traducere din limba germană
de Ionuț Irimiea

Lebăda Neagră

Iași, 2022

PAULETTE AYBALEN

Vecina lui Blanc, care își iubește satul, fiicele, caii, cerul deschis
și poate și pe altcineva

JEAN-FRANÇOIS RIOU

Vecin și zâna bună a motoarelor de mașină

BRUNO MICHELETTI

Proprietarul unei podgorii foarte ascunse

SYLVIE MICHELETTI

Soția proprietarului de podgorii, care nu are voie să bea vin

CHARLES MORÉAS

Provence este un loc mai frumos fără el

LUCIEN LE BRUCHEC

Arhitect cu un secret care nu mai este un secret

LUKAS RHEINBACH

Pictor german ale cărui picturi sunt tăiate în mai multe bucăți

MARCEL LAFONT

Primarul orașului Caillouteaux, un om cu preocupări electorale

PASCAL FULIGNI

Antreprenor în lucrări de construcții și vechi prieten al lui Lafont

MIETTE FULIGNI

Soția lui, nu pe deplin fericită, dar curajoasă

NASTASIA CONSTANTINESCU

Secretara lui Fuligni, pe lângă alte funcții

GÉRARD PAULMIER

Fost jurnalist căruia îi place încă să scrie

Cuprins

O casă veche din Provence	7
Plângere împotriva unui mort	42
<i>Madame le Juge</i>	68
Ceartă în port	98
Martorii	122
Un pictor curios	140
Un accident naval fatal	161
Ultimul SMS	194
O turistă moartă și o mașină roșie	219
Un artist fără alibi	241
O aventură inoportună	263
Mandat de percheziție	280
Foc	304
Le Midi	312
<i>Personajele</i>	317

O casă veche din Provence

Roger Blanc lovi cu piciorul o piatră și sperie astfel un scorpion negru. Lighioana era lungă cât degetul său mare și își arcui amenințător acul veninos. O secundă mai târziu, scorpionul dispăru în tufe. „Bine ai venit acasă”, își zise Blanc.

Era căpitanul unei unități speciale de jandarmi din Paris, un bărbat ușor trecut de patruzeci de ani cu ochii de un albastru șters, îmbrăcat cu un tricou negru, blugi și încălțat cu pantofi sport uzați. Un expert care rezolvase atât de multe cazuri, încât colegii săi îl percepeau ca pe o forță supranaturală. Locuia într-un apartament plasat deasupra acoperișurilor arondismentului șaisprezece și era soțul unei femei minunate. Cel puțin așa stăteau lucrurile până la ora 11:30 din dimineața vinerii precedente. Acum era luni și era ora nouă dimineața, iar cariera sa zăcea în containerul pentru deșeuri de hârtie; fotografiile ale apartamentului său stăteau agățate acum în vitrina unui agent imobiliar, iar soția sa se mutase la amantul ei. De-a lungul vieții sale avusese totuși săptămâni care începuseră mai bine.

Soarele strălucea fără milă peste o ruină din pietre maronii-gălbui ce se afla la mai bine de 800 de kilometri la sud de Paris. Localitatea Sainte-Françoise-la-Vallée era așa de mică, încât aplicația de navigare din telefonul Nokia avusese nevoie de aproape un minut pentru a calcula drumul din capitală până aici. *Provence*. Numele acesta avea un răsunet

plăcut până ce măreai harta cu ajutorul funcției zoom. Sainte-Françoise-la-Vallée era situată cu mult în sud și aproape că se învecina cu laguna Étang de Berre. Nu erau cumva pe-acolo rafinării și porturi pentru tancuri petroliere? În orice caz, Marsilia nu era prea departe, iar acesta era un indicator clar pentru droguri, corupție și dispreț pentru sediul central din Paris.

Cu zece ani înainte, Blanc moștenise de la unchiul său casa dărăpănată din Midi¹. Doar o singură dată mai fusese în acest loc până azi, cu siguranță avea atunci patru sau cinci ani: păstra puține imagini în minte, o cameră strâmtă, niște obloane de lemn trase din cauza căldurii verii. Razele soarelui care, precum un evantai de lumină galbenă, se strecurau prin șipcile de lemn și care se târau pe gresia de pe podea. Mai proaspăt în memorie îi rămăsese un gust pătrunzător: unchiul său care, râzând, îi turna un pahar de vin rozé. Însetat, dădu paharul repede pe gât și simți prea târziu acidul alcoolului.

Blanc nu mai mersese niciodată la acel unchi după eveniment. Ani mai târziu plătise fără să ezite impozitul pe succesiune, deoarece i se părea prea anevoios să se ocupe de vânzarea unei case care nu avea nicio însemnătate pentru el. Mai mult decât atât, avea prea multe lucruri de făcut. Mereu avea prea multe lucruri de făcut. Poate că și acest aspect se va schimba acum. Proprietatea era mult mai mică decât crezuse. Și mult mai dărăpănată.

Era o fabrică de ulei din secolul al XVIII-lea, situată pe valea râului Touloubre: o casă cu două etaje care, precum un drumeț obosit, se sprijinea de un perete de stâncă

1. Denumire colocvială pentru sudul Franței (n.t.).

impozant de circa douăzeci de metri. Pereți din pietre necizelate, la fel de groase precum zidurile unei cetăți. Țigle ocru-roșii, pe alocuri strâmbے sau sparte. Vița sălbatică se cocoțase nestingherită pe ziduri, pe grilele din fier forjat din fața ferestrelor și a ușii de la intrare. Cândva, lemnul ușii fusese vopsit în albastru, însă culoarea se estompase și în timp devenise gri pal. Obloanele atârnavă în balamalele ruginite precum niște pânze zdrențuite. Apa râului din jurul proprietății era verde precum sticla și curgea peste pietre acoperite cu mușchi, iar libelulele goneau repede și fără zgomot prin reflexiile luminii precum niște mici elicoptere. În fața clădirii, ciulinii și tufele spinoase, ale căror nume Blanc nu le cunoștea, erau înflorite. La colțul îndepărtat creștea un oleandru foarte bătrân care atingea marginea acoperișului, iar frunzele verzi și florile roșii precum sângele emanau un nor cu parfum amețitor. Era așa de cald, încât cicadele din copaci bâzâiau.

Blanc pipăi o cheie forjată, grea precum un ciocan, o piesă pe care orice muzeu de istorie locală ar fi prezentat-o într-o vitrină. Tăie cărceii de viță-de-vie din jurul broaștei cu ajutorul cuțitului său Opinel și inseră cheia în orificiu. Se folosi de toată forța sa și avu nevoie de câteva minute pentru a învinge mecanismul ruginit. „La urma urmei, n-a dat nimeni nicio spargere”, gândi el și inspiră încă o dată aerul aromat.

Apoi se vâri prin ușa strâmtă în întunericul încăperii.

Răcoarea unui zid vechi. Miros de praf, un miros îmbâcsit de hârtie veche și nisip. Nimeni nu făcuse vreodată curat în casă. Blanc intră într-o capsulă a timpului: o bucătărie cu un blat făcut din marmură galbenă, cu o chiuveță ceramică învechită al cărei robinet era făcut din alamă și

care se tocise în timp. Cinci scaune de forme diferite stăteau în jurul unei mese mari de lemn care fusese vopsită în alb la un moment dat, dar care acum avea o culoare ștearsă. Blanc intră într-o sufragerie unde se afla o masă minusculă din anii șaizeci, o canapea pe care stătea corpul mumificat al unui liliac și un șemineu peste care se așternuse funinginea. În dormitor se izbi de un dulap de haine făcut din mahon, marca Empire, o piesă care ar costa o avere în Paris. Lângă se afla un pat dublu de fier fără saltele – unchiul său murise acolo, își aminti acum Blanc. În baie era o cadă uriașă care se sprijinea pe picioare de fontă în formă de lei feroce, închistată de mizerie. Pe fundul ei se aflau trei sticle de vin deschise al căror conținut era de mult evaporat.

Blanc renunță să mai urce treptele de piatră până la etaj. Se întoarse în hol unde văzu un telefon gri cu disc pe o servanță mică. Ridică receptorul. Fără ton. Se așteptase la altceva? Deschise panoul de siguranțe de lângă, ezită pentru un moment, apoi apăsă comutatorul principal. Se așteptă să audă o pocnitură de la siguranțele învechite, să vadă o scânteie, să inspire duhoarea cablurilor arse. În schimb, se aprinse o lampă din sufragerie care strălucea cu o culoare gălbuie sub stratul de praf care se adunase pe bec. „Măcar există curent electric.” Deodată îi trecu din nou prin minte faptul că de ani buni, în luna septembrie, venea o factură de la EDF¹, factură pe care nu o înțelesese niciodată, dar pe care o plătise întotdeauna. Acum știa pentru ce. Blanc își scoase telefonul Nokia din buzunar. Fără semnal, cu siguranță din cauza stâncii care sprijinea peretele din spatele casei. „Are așadar și beneficii”, se gândi el.

1. *Électricité de France* (Regia de electricitate din Franța) (n.t.).

Blanc ieși din nou din casă, ostentiv de ultima ceartă cu Geneviève, de lungul drum pe timp de noapte din Paris, de căldură, de efortul ce va trebui să-l depună ca să transforme această ruină într-o casă locuibilă. În automobilul său Renault Espace de culoare verde se găseau toate lucrurile pe care le avea. Mașina fusese achiziționată de el și Geneviève pe vremea când copiii erau încă mici: spațioasă, însă, din păcate, la fel de dispusă de a intra în grevă precum un funcționar de sindicat al CGT¹. Soția sa – fosta sa soție – îi lăsase alaltăieri mașina. Oare ce mașină conducea noul ei iubit? „Nu te face de râs”, se muștră Blanc.

— He! se auzi o voce agresivă de pe malul celălalt al râului Touloubre. Această *cabană* nu e de vânzare. Îi aparține unui idiot din Paris.

— Eu sunt idiotul din Paris! strigă Blanc interlocutorului.

Văzu pe celălalt mal un bărbat cu părul alb, dar totuși nu prea bătrân, care stătea pe scaunul unui tractor verde lovit și care-l măsura atent și suspicios. În spatele lui se afla o casă tencuită în alb, murdară, și care avea o formă nedefinită, înconjurată de o schelă ruginită care nu era prevăzută cu scânduri de lemn. De undeva se auzeau capre behăind.

— Eu sunt noul locatar, adăugă el cu un ton mai prietenos.

Ultimul lucru de care avea nevoie acum era să se ia la ceartă cu vecinii.

Bărbatul de pe tractor era scund și subțire ca un pugilist de categoria cocoș.

1. *Fédération Generale du Travail* (Confederația Generală a Muncii) (n.t.).

— Nu aveți voie să măriți dimensiunile casei dacă vreți să o renoați, răcni el. Comunitatea nu permite așa ceva.

Vocea sa era răgușită de la țigările Gitanes. Nu-și scoase țigara galbenă din gură în timp ce vorbise.

— Nu construiesc aici vreun hotel, îl asigură Blanc. *Connard*¹, adăugă el în șoaptă.

Vecinul strigă ceva neinteligibil în direcția casei sale, acolo unde cineva aparent stătea ascuns. Apoi apăsă pedala de accelerație, lăsându-și tractorul să mugească-n continuare.

Blanc își încovoie corpul de aproape doi metri, se vârt în Espace și scotoci prin învâlmășeala de lucruri de pe scaunul pasagerului din față. O geantă sport căzu pe podeaua mașinii, niște caiete de notițe și CD-uri se revărsară din ea. Nu era deosebit de îndemânic, brațele și picioarele sale erau prea lungi și, într-un fel, mereu îl încurcau. Într-un final își găsi șapca albastră și decolorată de baseball pe care se puteau citi cuvintele imprimare – *Nova Scotia*. Fusese născut în nord, acolo unde oamenii își cereau scuze fără motiv străinilor atunci când nu ploua timp de două zile la rând. Nu avea niciun chef să se prezinte în fața noilor săi colegi acum că i se jupise pielea de pe nas.

Noii colegi... Era 1 iulie și orice francez decent lenevea deja în nesfârșita vacanță de vară. El, însă, trebuia să se prezinte la un nou departament. „*Merde!*”², înjură Blanc lovind volanul, „*merde, merde, merde!*”.

Vineri, la 11:30 dimineața, fusese chemat la sediul central al jandarmeriei, o clădire utilitară rece și nouă de pe strada

1. Idiot, tâmpit (în orig., în fr.) (n.t.).

2. Rahat (în orig., în fr.) (n.t.).

Claude Bernard, în comuna Issy-les-Moulineaux, pe partea cealaltă a bulevardului Périphérique, cum vii de la Paris. Monsieur Jean-Charles Vialaron-Allègre îl chemase aici. Acesta era un enarh¹, deputat, secretar de stat în Ministerul Afacerilor Interne, era unul din acei oameni din partidul aflat la guvernare a cărui ambiție ar fi satisfăcută doar dacă s-ar muta în Palatul Élysée. Biroul său era mobilat în același lux lavabil ca sala de așteptare de la clasa I de la Air France din Roissy. Secretarul de stat avea în jur de cincizeci de ani, era zvelt, cu părul gri care părea lipit cu pomadă pe țeasta sa înaltă, era îmbrăcat cu un costum deosebit de scump și discret, făcut la comandă. Avea un nas precum de Gaulle și, întrucât în timp ce mergea, capul de pe gâtul său subțire zvâcnea când înainte, când înapoi, semăna în ochii căpitanului cu un bătlan solemn.

Blanc stătea în biroul lui Vialaron-Allègre și se clătina de la oboseală. Nu avusese nicio zi liberă în ultimele două luni. Puținele ore de somn le petrecuse adesea la secția de jandarmi, iar suportul de cauciuc pentru hârtia de scris plasat în fața monitorului fusese folosit pe post de pernă. Acesta era prețul pe care trebuia să-l plătească (singurul la care se putea gândi) pentru a-l condamna pe un fost ministru al Comerțului, înainte ca acesta să poată face să dispară toate documentele incriminatorii. O poveste veche, dar care nu se prescrie încă: în anii nouăzeci Franța livrase Coastei de Fildes turbine pentru centrale electrice. Guvernul african plătiase milioane de franci pentru ele și o parte dintre aceste milioane nu ajunseseră nici în trezoreria statului, nici la constructorii turbinelor electrice, ci în conturi deschise

1. Absolvent al Școlii Naționale de Administrație din Franța (n.t.).

în Liechtenstein. Mai târziu, cu această sumă frumoasă fusese plătită campania electorală a acelui ministru, pe vremea când respectivul voia să pună mâna pe postul de primar în Bordeaux pentru a-și „procura” un azil de bătrâni bine dotat.

Un polițai care dezvăluie cazurile de corupție este detestat de orice politician, deoarece din cauza celui scandal el simte cum impactul îl afectează din ce în ce mai mult. Pe de altă parte, fostul ministru era o forță a partidului rival al secretarului de stat și deja alegerile amenințau la orizont. De aceea era bine să fii de două ori mai prudent și să pari incoruptibil. Din acest motiv Blanc spera că urma să fie promovat comandant al jandarmeriei. La vârsta lui. Nu e rău.

— Felicitări. Sunteți transferat.

Vocea lui Vialaron-Allègre semăna cu zgomotul scos de o cretă pe o tablă de școală.

Blanc, plin de speranță și epuizat, avu nevoie de câteva secunde să înțeleagă sensul acestor cuvinte care îi explodară în minte.

— Unde?

Observă și el că găfâia de parcă primise o lovitură în ficat. Paris reprezenta centrul lumii pentru un jandarm care voia să devină cineva, pentru un francez din nord care nu mai voia vreodată să i se aducă aminte de locul de origine mucegăit și umed. Care voia să lase în urmă șirurile de case abandonate și fabricile de oțel scoase din uz. Departele de locurile unde singurele persoane care încă mai aveau un loc de muncă erau funcționarii Agenției de Muncă. Departele de lumea unde berea și țigările deveniseră o rațiune de a fi.

— În sud.

Gândurile lui Blanc începură să danseze. „Midi. Mafia. Provence. La dracu-n praznic. Groapa de gunoi a fiecărei cariere.”

— Mă trageți pe linie moartă?

Secretarul de stat își ridică mâinile.

— Să vă trag pe linie moartă? În cea mai fierbinte regiune din Franța? Vă rog să înțelegeți!

„Ce îmi ascunzi?”, se gândi Blanc. „Oare Vialaron-Allègre era implicat în înșelătoria cu turbinele? Ce poziție ocupase el atunci? Era deja deputat? În care comitet?” Prea târziu: pentru milioane de francezi, sudul reprezenta un loc de vis. Fiecare alegător, dacă și-ar da interesul în această privință, ar vedea în transferul investigatorului de corupție Roger Blanc o recompensă pentru serviciile prestate, și nu o pedeapsă.

— Când? întrebă el, străduindu-se să-și țină sub control trăsăturile feței.

— Imediat. Veți începe de luni dimineață. În jandarmeria unei localități care se numește Gadet. Nu e ca la Paris, nu-i așa, *mon capitaine*? Doar aveți în apropiere o căsuță.

Trecură câteva momente infinite până ce Blanc reuși să înțeleagă de fapt despre ce vorbea secretarul de stat. De unde știa individul așa ceva? Nu se gândise ani buni la ruina moștenită și nu vorbise cu niciun coleg despre asta.

— Atunci am să-mi strâng documentele din birou, mor-măi el într-un final.

Trebuia să sune ca o amenințare, un ultim gest sfidător, un semnal: „Am strâns deja dovezi împotriva ta, așteaptă și-ai să vezi”.